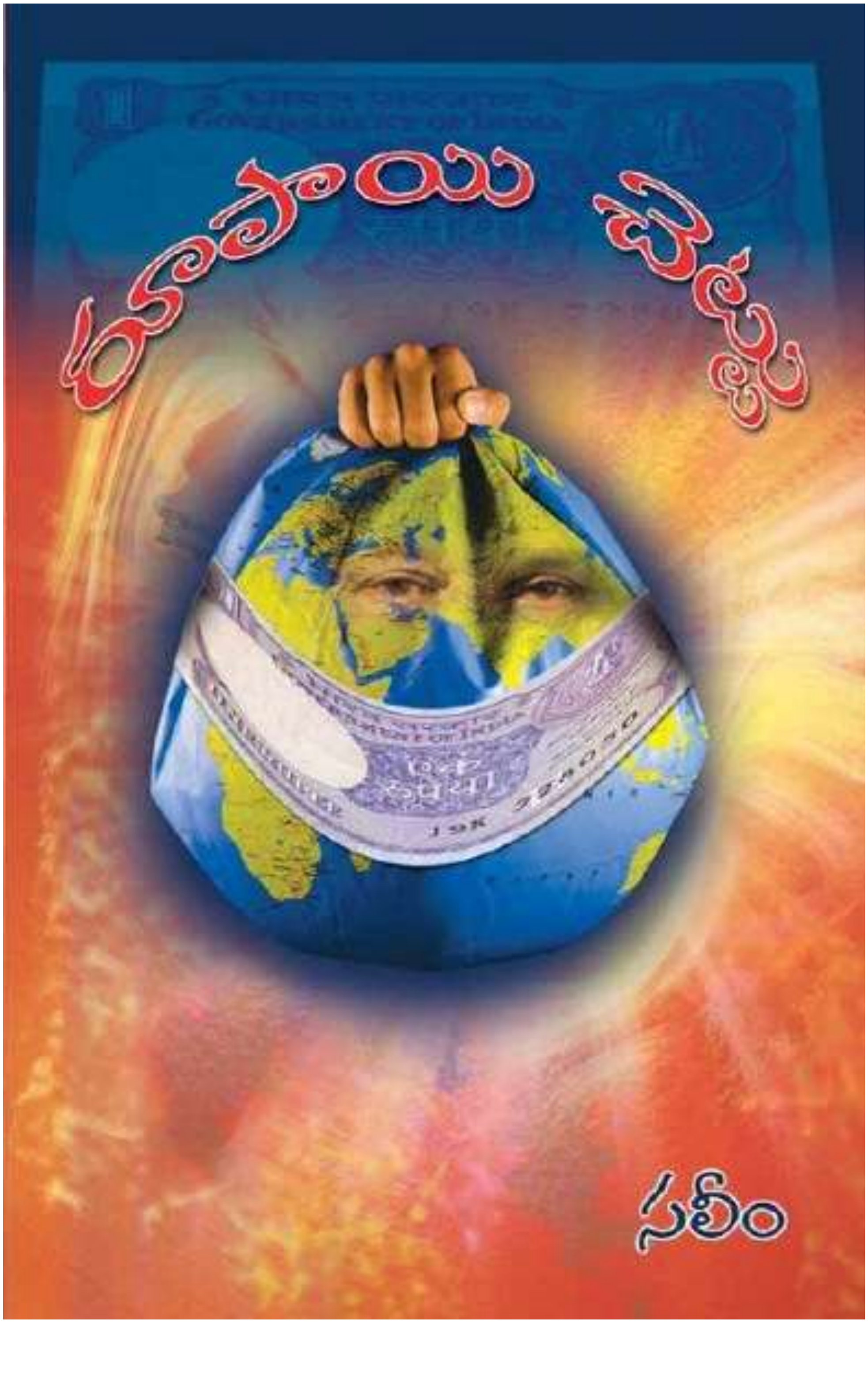
రూపాయి చెట్టు
సలీం

రూపాయి చెట్టు

(కథా సంపుటి)

సలీం

విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్
4-1-435, విజ్ఞాన్‌భవన్,
బ్యాంక్‌స్ట్రీట్, హైదరాబాద్ - 500 001

Rupaye_Chettu.pm7 1 28/7/19, 12:02 AM

రూపాయి చెట్టు

(కథా సంపుటి)

రచన : **సలీం**
ఫ్లాట్ నెం: 306, జె.బి.అపార్ట్‌మెంట్స్,
దోమల్‌గూడ, హైదరాబాద్.

ప్రథమ ముద్రణ : మే, 2004

ప్రతులు *:* **1,000**

వెల *:* **రూ. 70/-**

© రచయిత

ప్రచురణ :
విశాలాంధ్ర పబ్లిషింగ్ హౌస్
4-1-435, విజ్ఞానభవన్,
బ్యాంక్ స్ట్రీట్,
హైదరాబాద్ - 500 001

ప్రతులకు :
విశాలాంధ్ర బుక్‌హౌస్,
హైదరాబాద్, విజయవాడ, విశాఖపట్నం,
గుంటూరు, తిరుపతి, హన్మకొండ,
అనంతపురం, కాకినాడ.

కథాక్రమం

1.	అమ్మకానికి ఆక్సిజన్	4
2.	బోన్సాగి	13
3.	మూడు చలికాలాలు	19
4.	లాకులు	24
5.	రూపాయి చెట్టు	34
6.	వలయం	43
7.	వామనుడు	54
8.	శిథిల శిల్పాలు	62
9.	తలాక్	69
10.	ఆరో అల్లుడు	82
11.	మెహర్	88
12.	ఉత్తరం	96
13.	నూకలు	103
14.	మల్లి	110
15.	భవదీయుడు	120
16.	పాతిల్లు	128
17.	పిడికెడు గుండె	135
18.	చావు	144
19.	చేతులుంటే ఎంత బావుణ్ణు !	157
20.	ఆశ్రమం	165

అమ్మకానికి ఆక్సిజన్

ఆదివారం సాయంత్రం.

మా ఇంటి వెనుక ఉన్న విశాలమైన తోటలో పడక్కుర్చీ వేసుకుని కూచున్నా. ఎటు చూసినా పచ్చదనమే. కళ్ళకు హాయిగా ఉంది. చల్లటి గాలి . . . శరీరం మేఘాల్లో తేలిపోతున్న అనుభూతి . . . పక్షుల కిలకిలా రావాలు . . . వీనులవిందుగా – సంగీతం వింటున్నంత కమ్మగా ఉంది.

నాకు చెట్లంటే ప్రాణం. నా పిల్లల్ని ఎంత శ్రద్ధగా, ప్రేమగా పెంచానో ఈ తోటలోని ప్రతి మొక్కనీ అట్లాగే పెంచాను. పెళ్ళయిన కొత్తలో కొన్న జాగా ఇది. వెయ్యి గజాల స్థలం. వనస్థలిపురంలో స్థలాలు కొనడానికి వెనకాడేవారు ఆ రోజుల్లో. సిటీకి దాదాపు పన్నెండు కిలోమీటర్ల దూరం.

నాకయితే సిటీకి దూరంగా ఉండడమే ఇష్టం. ఎలాగూ పల్లెల్లో ఉండే అదృష్టం లేదాయె. ఉదర పోషణార్థం ఉద్యోగాల వేటలో కాంక్రీట్ కీకారణ్యం లాంటి ఈ సిటీలోకొచ్చి పడ్డాను. ఇక్కడి రద్దీ . . . వాతావరణ కాలుష్యం . . . మనిషికి మనిషి తగులుతున్నంత ఇరుకైన కదలిక . . . నాకు చిరాకు . . . మనుషులూ అంతే . . . మనసులనిండా రద్దీనే . . . తరచూ మెదళ్ళలో ట్రాఫిక్ జాంలు . . . నాకు సిటీ జీవితం సుతరామూ నచ్చదు.

యింట్లో అందరూ వద్దంటున్నా వినకుండా – ధర తక్కువగా ఉందని వెయ్యి గజాల స్థలం కొన్నాను. ఆఫీస్‌లో లోన్ పెట్టి వంద గజాల స్థలంలో రెండు గదులూ, కిచెన్ ఉండేట్టు ఇల్లు కట్టుకున్నాను. నేను కట్టాక చాలామంది ఇళ్ళు కట్టుకున్నారు. ఇప్పుడిది చాలా పెద్ద కాలనీగా ఎదిగింది.

మిగిలిపోయిన తొమ్మిది వందల గజాల ఖాళీ స్థలంలో రకరకాల మొక్కలు నాటాను. ఇప్పుడవి నా కొడుకుల్తోపాటు పెరిగి పెద్దవై మహావృక్షాలుగా మారాయి. అదుగో అటువైపు మామిడి, జామ, నారింజ . . . ఇటువైపు బొప్పాయి, అరటి . . . ఆ మూలన వేప . . . ఇక్కడ కరివేప . . . ఒక వైపంతా పూలమొక్కలు పెంచాను. గులాబీ, మందారం, బంతి,

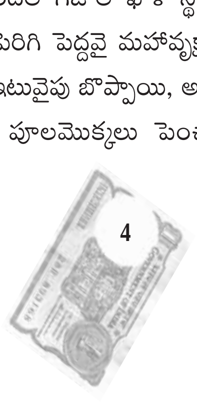

చామంతి . . . మల్లె, సన్నజాజుల కోసం పందిరి వేయించాను.

ఈ ఇంటికొచ్చాక కూరగాయలు బైట కొనుక్కోవాల్సిన అగత్యం రాలేదు. మా పెరట్లోనే టమేటా, వంకాయ, బెండ, చిక్కుడు, బీర, సొర, పొట్ల, మిరప . . . అలానే బచ్చలి, తోటకూర, గోంగూర, కొత్తిమీర పెంచాం.

ఉదయం పక్షుల కిలకిలా రావాల్తో నిద్ర లేవటం . . . తోటంతా శుభ్రం చేసి, మొక్కలకు నీళ్ళు పోయటం . . . ఆ రోజు వంటకు అవసరమైన కూరగాయలు కోసి శ్రీమతి కివ్వటం . . . సాయంత్రం ఆఫీసు నుండి ఇంటికొచ్చాక మరలా చెట్లకు నీళ్ళు పెట్టి, ఈ చెట్ల కింద కుర్చీ వేసుకుని ఓ గంట విశ్రాంతి తీసుకోవటం నా దినచర్య.

యాభై ఏడేళ్ళ వయసు వచ్చినా మెడిటేషన్, యోగాభ్యాసాల అవసరం నాకెప్పుడూ రాలేదు. మార్నింగ్ వాక్‌లూ, జాగింగ్‌లూ చేయలేదు. రోజుకు రెండు మూడు గంటలు గార్డెనింగ్ చేయటం – ఓ గంట తోటలో కూచుని రిలాక్స్ కావటం . . . అంతే . . . అనారోగ్యం ఎప్పుడూ నా దరిదాపులకు రాలేదు. జీవితం ప్రశాంతంగా గడిచిపోతోంది.

అమెరికా నుండి పెద్దాడు ఫోన్ చేశాడని శ్రీమతి కార్డ్‌లెస్ టెలిఫోన్ తెచ్చి చేతిలో పెడ్తూ "మీతో ఏదో మాట్లాడాలట" అంది.

రెణ్ణిముషాలు వాడితో మాట్లాడాను. వాడూ, బోస్టన్‌లో ఉన్న రెండోవాడు తమ తమ సంసారాల్తో సహా ఉగాది పండక్కి హైద్రాబాద్ వస్తున్నారట. వచ్చే వారాంతానికి ఇక్కడ ఉంటారట. అదీ సారాంశం.

నాకాశ్చర్యమనిపించింది.

నా సుపుత్రులిద్దరికీ ఇండియా రావటం ఇష్టం ఉండదు. అందునా వారికి నా ఇంట్లో దిగటం అస్సలిష్టం ఉండదు. "ఇంత ఇరుకైన ఇంట్లో ఎలా ఉండగలుగుతున్నావమ్మా" అంటూ రెండోవాడు వాళ్ళమ్మ మీద జాలి ఒలకపోశాడట. మొదటివాడి కొడుకైతే "గ్రాండ్‌పాస్ హౌజ్ ఈజ్ నాట్ బిగ్గర్ దెన్ అవర్ బాత్రూం డాడ్!" అన్నాడట. అందుకే వారు రారు.

పెళ్ళిళ్ళయి అమెరికాలో స్థిరపడ్డాక ఒక్కసారి వచ్చారు. అదీ వాళ్ళమ్మ సీరియస్సైతే వచ్చారు. స్టార్ హోటల్స్‌లో రూంలు తీసుకుని, అద్దె కారులో వచ్చి చుట్టపుచూపుగా చూసిపోయారు. ఆ తర్వాత ఇదుగో ఇప్పుడే . . . వస్తున్నట్లు కబురు.

నాకు వాళ్ల రాక రకరకాల ఆలోచనలు రేకెత్తించినా – వాళ్ళమ్మకు మాత్రం సంబరంగా ఉంది. రకరకాల పిండివంటలు వండటంలో ఆమె బిజీ అయిపోయింది.

ఎప్పటికిమల్లె కొడుకులిద్దరూ నక్షత్రాల హోటల్లో సూట్లు తీసుకున్నారు. పది రోజులకు అద్దె కారు మాట్లాడుకున్నారు.

పండగరోజు ఉదయాన్నే వేంచేసి, వాళ్ళమ్మ పెట్టిన ఉగాది పచ్చడి నసుగుతూనే తిన్నారు. ఓ అరగంట ఆ కబుర్లూ, ఈ కబుర్లూ అయినాక వాళ్ల రాకలోని అసలు రహస్యం బైటపెట్టారు.

“నెల క్రితం శేఖర్ నుంచి ఉత్తరం వచ్చిందమ్మా. శేఖర్ నీకు తెల్సుగా. నాతో పాటు ఇంజనీరింగ్ చదివాడూ – ఆ విషయం మాట్లాడిపోదామనే మాకు తీరిక లేకున్నా నేనూ, తమ్ముడు ఇంత దూరం వచ్చాం.”

అదేదో వాళ్ళిద్దరికీ ఇష్టం లేకున్నా, బలవంతంగా మా కోసం వచ్చినట్లు ఆరోపణ మిళితమైన వాక్యం వాడాడు పెద్దకొడుకు.

“ఏమని రాశాడ్రా . . . వాడీ మధ్య జూబ్లీహిల్స్‌లో పెద్ద కాంప్లెక్స్ కట్టాడు. మిమ్మల్ని కొనమని అడిగాడా ఏమిటి?” అంది వాళ్ళమ్మ.

“అలాంటిదే అనుకో. వాడికి వనస్థలిపురంలో రెసిడెన్షియల్ ఫ్లాట్స్ కట్టాలని ఎప్పటినుండో కోరిక. సరియైన స్థలం దొరక్క ఇన్నాళ్ళూ పూనుకోలేదట. ఇప్పుడన్నీ సానుకూలపడ్డాయని రాశాడు”.

“ఇంకేం? మీరిద్దరూ చెరో ఫ్లాట్ కొనుక్కోండి. మన ఇంటికి దగ్గర . . . పడి ఉంటాయి. వాటి మీద వచ్చే అద్దెలవీ మీ నాన్నగారు వసూలు చేసి మీకు పంపిస్తారు. ఎన్నారైలందరూ హైద్రాబాద్‌లో ఇళ్ళూ, స్థలాలు వేలంవెర్రిగా కొనబట్టే మాయదారి రేట్లు విపరీతంగా పెరిగిపోయాయటగా”.

తోటలో కుర్చీ వేసుకుని కూచుని తల్లీ కొడుకుల సంభాషణని జాగ్రత్తగా వింటున్నా.

“అది కాదమ్మా! మన ఇంటి స్థలం ఉంది కదా. తొమ్మిది వందల గజాల స్థలం వూర్కెనే పడి ఉంది. అది వాడికి అమ్మితే కాంప్లెక్స్ కట్టుకుంటాడట. నా ఫ్రెండ్ అయినా తక్కువకి ఇవ్వాల్సిన అవసరం లేదని రాశాడు. మార్కెట్ రేట్ ఎంతుంటే అంత ఇస్తాడట. ఇప్పుడిక్కడ ఐదువేలు నడుస్తుందట కదా. అంటే మనకు నలభై ఐదు లక్షలొస్తాయి.”

అదీ వాళ్ళ దుర్మార్గపు ప్లాన్. నాకు విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. చెట్ల ఆకులు కదిలి ‘శాంతం శాంతం’ అన్నట్లనిపించి బలవంతంగా నిగ్రహించుకున్నా. అయినా వాళ్ళడిగినంత మాత్రాన నేను అమ్మాలని లేదుగా. ఈ స్థలం, ఇందులోని మొక్కలూ, చెట్లూ నా ప్రాణం. నేను పోయాక వాళ్లిష్టం. అప్పటివరకు మార్కండేయుడు శివలింగాన్ని కౌగిలించుకున్నట్లు, నేనీ స్థలాన్ని అంటిపెట్టుకుని ఉంటాను.

"అది సరేరా. వాడంత పెద్ద కాంప్లెక్స్ కడితే దాని ముందు మన వంద గజాల యిల్లు వెలవెలపోదా? మఱ్ఱిచెట్టు నీడన తులసిమొక్కలా అసహ్యంగా ఉండదూ?" అంటోంది వాళ్ళమ్మ.

అంటే ఆమెకూ ఇష్టమేనన్మాట. ఎందుకుండదూ? ఇరుకిరుకు గదుల కన్నా లక్షల డబ్బు ముద్దు కదూ. బ్యాంకులో వేసుకుంటే బోల్డంత వడ్డీ. సుఖంగా, దర్జాగా కలర్ టీవీలు, ఫ్రిజ్‌లూ, సోఫాలూ, ఎయిర్‌కండీషన్ రూంలు అనుభవించొచ్చు.

"ఆ విషయం మాకు తెలీదా మమ్మీ. అందుకే శేఖర్‌తో ఓ ఒప్పందానికొచ్చాం. ఈ యిల్లు కూడా అతనికే ఇచ్చేస్తే యాభై లక్షలిచ్చి, హిమాయత్‌నగర్‌లో టూ బెడ్‌రూం ఫ్లాట్ ఇస్తానన్నాడు" అది రెండోవాడి గొంతు.

"మరొకరైతే ఒప్పుకోకపోను. నా క్లాస్మేట్ కాబట్టి ఎలాగోలా ఒప్పించగలిగాను. మనకెంత లాభమో తెలుసా అమ్మా? ఈ ఇంటికి పదిహేను లక్షల ధర పలికినట్లు. నువ్వే ఆలోచించు. బ్యాంక్‌లో యాభై లక్షలు వేసుకుంటే నెలకు నలభైవేల వడ్డీ వస్తుంది. సిటీకి పన్నెండు కిలోమీటర్ల దూరంలో, ఇంత ఇరుకింట్లో ఉండే ఖర్మ తప్పుతుంది" – ఆమె ఆశలకు పెద్దాడు రంగులద్దుతున్నాడు.

"ఇది గోల్డెన్ ఛాన్స్ మమ్మీ. నెలకు నలభైవేల ఆదాయమంటే మీరే పదిమందిని పోషించవచ్చు. హార్ట్ ఆఫ్ ది సిటీలో విశాలమైన ఫ్లాట్‌లో ఉండొచ్చు" రెండోవాడు వూరిస్తున్నాడు.

ఇపుడు మేమేదో వేరే వాళ్ళ పోషణలో ఉన్నట్లు మాట్లాడుతున్నాడు. వీడు సంపాదనలో పడ్డాక మేము ఒక్క డాలర్ ముట్టుకుంటే ఒట్టు.

"ఇవన్నీ మీ నాన్నగారికి చెప్పండి బాబూ . . . మొదట ఆయన ఒప్పుకోవాలిగా" అందామె.

"యిల్లు ఆడవాళ్ళ కింగ్‌డమ్ మమ్మీ. అందుకే మొదట నీకు చెప్పాం. నీ అంగీకారం అయినాకే నాన్నగారు".

బాగానే కాకా పట్టున్నాడు రెండోవాడు.

"మొదట నాన్నగార్ని ఒప్పించండ్రా".

వాళ్ళిద్దరూ నా ఎదురుగా వచ్చి నిలబడ్డారు.

చెట్టంత ఎదిగిన కొడుకులు – ఒకటే తేడా . . . వీళ్ళ దగ్గర స్వార్థపు దుర్వాసన వేస్తోంది.

"నాన్నా! విన్నారుగా. చాలా మంచి అవకాశం. ఓన్లీ ఫూల్స్ మాత్రమే ఇలాంటి ఛాన్స్ వదులుకుంటారు".

"నేను ఫూల్‌నే బాబూ. వచ్చిన అవకాశాల్ని వదులుకోవటం తప్ప వాడుకోటం తెలీని వెర్రివాణ్ణి. మీ పెళ్ళిళ్ళప్పుడు మిమ్మల్ని అమ్ముకోవటం చాతకానివాణ్ణి. మీ సంపాదనలోంచి

పైసా రాబట్టుకోలేని వాణ్ణి. నాకు ఆడంబరాల మీద మోజు లేదు బాబూ. నేను బ్రతుకుతున్న ఈ సాదాసీదా బ్రతుకు చాలా హాయిగా ఉంది".

"యాభై లక్షలు బ్యాంకులో వేసుకున్నాక సింపుల్‌గానే బ్రతకండి. మేము కాదంటామా? ఈ ఇల్లూ, స్థలం మాత్రం అమ్మేద్దాం".

"అమ్మేద్దాం అంటూ మిమ్మల్ని కూడా కలిపేసుకుంటున్నారు. ఇది నా స్వార్జితం. అమ్మితే నేను అమ్మాలి. ఆ నిర్ణయం తీసుకోవాల్సింది నేను. ఇప్పుడు చెప్తున్నాను వినండి. ఇందులో గజం స్థలం కూడా అమ్మేది లేదు".

"ఏం? ఎందుకని అమ్మరు?"

పెద్దవాడి గొంతులో కోపం నాకు తెలుస్తూనే ఉంది.

"ఎందుకంటే నేను మిమ్మల్ని అమ్ముకోలేదు కాబట్టి"

"దానికీ దీనికీ ఏమిటి సంబంధం?"

"ప్రేమగా పెంచుకున్న దేన్నైనా అమ్ముకోవటం అమానుషం. నేను మిమ్మల్ని ఎంత ప్రేమగా పెంచానో, ఇక్కడి మొక్కల్ని కూడా అంతే ప్రేమగా పెంచాను. ఈ స్థలం మీద నేను పెంచుకున్న మమకారం మీకు అర్థం కాదు".

"చూడమ్మా! ఈ ముసలాయన ఎట్లా మాట్లాడ్తున్నాడో" పెద్దాడు వాళ్ళమ్మ వైపు తిరిగి అన్నాడు.

"చూడు యంగ్‌మాన్! నేనింకా ముసలివాణ్ణి కాలేదు. వయసురీత్యా రిటైర్‌మెంట్‌కి ఇంకో ఏడాది ఉన్నా నేను యంగ్ ఎట్ హార్ట్. మీ మనసులకే ముసలితనం వచ్చింది. తీరని కోరికల్తో, అశాంతితో, అత్యాశల్తో అది ముడతలు పడిపోయింది".

"మేమిక్కడికి కవిత్వం వినడానికి రాలేదు. ఈ స్థలం విషయం తేల్చుకోడానికొచ్చాం."

"తేల్చుకోవడానికి ఏమీ లేదురా అబ్బాయిలూ! ఈ స్థలం నాది. నా సంపాదనతో కొన్నది. దీనిపైన మీకేరకమైన అధికారమూ లేదు. ఇక ఈ విషయాన్ని ఇంతటితో ఆపేయటం మంచిది" చాలా ప్రశాంతంగా చెప్పాను.

అప్పటివరకూ మౌనంగా ఉన్న ఇద్దరు కోడళ్ళూ లంకించుకున్నారు.

"ఇదన్యాయం అత్తయ్యా! మీ పిల్లలకు మీరేమీ ఆస్తులు ఇవ్వలేదు సరే. కనీసం మీ మనవళ్ళకూ, మనవరాళ్ళకైనా ఇవ్వరా?"

"మన పిల్లలిద్దరినీ ఇంజనీరింగ్ చదువులు చదివించాం. అదే మనం వాళ్లకిచ్చిన అతి విలువైన ఆస్తి. అమెరికాలో వాళ్ళకు కూడు దొరుకుతోంది దాని వల్లనే. ఇక మనవళ్ళూ,

మనవరాళ్ళుంటావా – వాళ్ళకివ్వటానికి మన దగ్గర అంతులేనంత ఆప్యాయత ఉంది – అనురాగం ఉంది. అది అమెరికాకు వలసపోయిన వాళ్ళ దగ్గర దొరకదని చెప్పు” అన్నాను నా భార్యను ఉద్దేశించి చెప్తున్నట్లు.

“నా దగ్గరేముందీ బూడిద అన్నట్లు చెప్తున్నారండీ మీ నాన్న . . . ఉన్నదాని గురించేగా అడుగుతోంది. ఈ స్థలం వారిది కాబట్టే దేబిరింపు . . .” అంది పెద్దకోడలు.

“చదివించడమే పెద్ద ఉద్ధరింపులా ఎలా మాట్లాడ్తున్నారో చూడు? మీ బావగారు బాగా చదివి సీట్ తెచ్చుకున్నారు. తన స్వశక్తితో అమెరికాలో ఉద్యోగం తెచ్చుకున్నారు. ఈయనగారేమైనా డొనేషన్లు లక్షలు కట్టారా లేక ఉద్యోగం కోసం లక్షలు లక్షలు లంచాలు పెట్టారా?”

“మీ మరిది విషయమూ అంతే కదక్కా – ఈయనగారు ఏం చేశారని?” అంది రెండో కోడలు.

“నేను వెలగబెట్టిన గుమాస్తాగిరీ ఉద్యోగానికి పిల్లలిద్దర్నీ అంతంత పెద్ద చదువులు చదివించడమే నా శక్తికి మించిన పని. దాన్ని సక్రమంగా నిర్వర్తించినందుకు సంతోషించండి. నాకు చాతనైంది అంతే!”

నా ఇద్దరు కొడుకులూ కస్సుమని లేచారు.

“ఇప్పుడు మేమడుగుతున్నది మీ శక్తికి మించిందీ కాదు – మీకు చాతకానిదీ కాదు. డాక్యుమెంట్లన్నీ మేము రెడీ చేసి తెస్తాం. మీరు చేయవలసిందల్లా సంతకాలు పెట్టటమే” తన అమెరికా తెలివిని ప్రదర్శిస్తున్నాడు రెండోవాడు.

“మీకు శేఖర్ ఇచ్చే ఫ్లాట్‌లో ఫర్నీచర్ అంతా మేమే అరేంజ్ చేస్తాం. మీరూ, అమ్మా ఇక్కడ కారెక్కి, అక్కడ దిగి, మీ అందమైన ఫ్లాట్‌లో హాయిగా ఉండడమే” మొదటి వాడి వూరింపు.

“చూడండి . . . మీరెంతమంది ఎన్ని చెప్పినా ఈ స్థలం అమ్మను. యాభై లక్షలు కాదు కదా యాభై కోట్లయినా నా నిర్ణయంలో మార్పుండదు” అక్కడి నుంచి లేచి లోపలికి వెళ్తూ చివరి తీర్పిచ్చాను.

పండగపూట మధ్యాహ్నం ఎవ్వరూ మెతుకు ముట్టలేదు. వండిన పిండివంటలన్నీ అలానే ఉండిపోయాయి. పిల్లలు ఆకలని ఏడిస్తే కోడళ్ళిద్దరూ రెండు వడ్డించినట్లున్నారు – వాళ్ళు ఏడుపు లంకించుకున్నారు.

ఇంటినిండా విషాద వాతావరణం. నాతో ఎవ్వరూ మాట్లాడడం లేదు. అంతా నిశ్శబ్ద యుద్ధం చేస్తున్నారు. చివరికి నా భార్య కూడా . . .

రాక రాక కొడుకులిద్దరూ తమ సంసారాల్తో సహా వచ్చి నా పొదరిల్లులాంటి ఇంట్లో

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/kbook.php?id=184